

forelagt ſaadanne Love, men man mente, at man ikke kunde vente at ſe, hvorledes det gik med dem, forinden man reiſte Striden. Dengang var man ikke nær ſaa uſkyldig og engleagtig, ſom man ſiden er bleven. Derefter fortsætter den høitærede Miniſter ſaaledes: „Smidertid har jo Erfaringen viiſt, at der Intet er kommet ud af diſſe Lovforſlag. Det ſidſte, det, der er forelagt i indværende Samling, er der, ſkjønt det blev forelagt ſtrag ved Samlingens Begyndelſe, ſom beſkjendt endnu ikke afgivet Betænkning over i det andet Thing; derfor tør man jo viſnok ſige, at det er tilſtrækkelig godtgjort, at man ikke agter at fremme et ſærligt Lovforſlag om Univerſitetets Ordning, og ſaaledes er det Dieblif kommet for Landſtinget, hvor dette Ting er fuldt berettiget til i Senhold til alt det, ſom er paſſeret, at ſige: Nu er vor Laalmodighed ud-tømt; nu ville vi ikke længer gaa ind paa en Finantslov, paa hvilken der ſtaaer denne Anmærkning“. Dette er den rene Krigserklæring, ſom den høitærede Miniſter opfordrer Landſtinget til at udtale, og det hæslige Ord: „denne Finantslov eller ingen“, ſom den høitærede Conſeilspræſident brændemærkede i ſit første Foredrag i Lørdags, har alſaa Juſtitsminiſteren opfordret Landſtinget til at udtale, da Striden begyndte, idet han opfordrede Landſtinget til at ſige: „Nu ville vi ikke længer gaa ind paa en Finantslov, paa hvilken der ſtaaer denne Anmærkning“. Senere ſagde den høitærede Miniſter, at Grunden til, at man havde taget dette Spørgsmaal op paa Finantsloven, var, fordi det ikke gik paa en ſærlig Lov. Den høitærede Miniſter ſagde, at da der „til Dato ingen Betænkning er kommet i Sagen, har man beſluttet ſig til at bringe Spørgsmaalet frem paa Finantsloven, hvor der er et naturligt Tilfnytningspunkt dertil“, og han sluttede ſit Foredrag med at ſige med Henſyn til Lønningſlovene: „Man ſøgte jo gennem en ſærlig Lov at udvirke, ikke et Dyrtidſtillæg, men et temporært Lønningſtillæg, der ſkulde ſtaa, til Lønningſlovens Reviſion var fuldenbt. Men om denne ſærlige Lov kunde man ikke blive enig. Den faldt jo, eſterat Sagen havde gennemløbet alle Stadier og havde været i Fællesudvalg“. Derfor vendte nu alſaa den høitærede Miniſter tilbage til den gamle Praxis, ſom, eſterat en anden Vej eſter gjentagne Forſøg var glippet, „ikke kunde betragtes ſom nogen Wilkaarlighed af Regjeringen, gaadende ud paa at ſøge Strid paa Finantsloven om Noget, ſom meget godt kunde blive borte deraf“. Alſaa, den høitærede Juſtitsminiſter, ſom ved denne Leilighed oveniſtøbet ſyntes at tale paa Conſeilspræſidentens Vegne, idet han talte om begge Forſlagene, udtalte i Landſtinget paa Miniſteriets Vegne, at man har ſat diſſe to Punkter ind paa Finantsloven, fordi det ikke gik med at tvinge dem igjennem her i Thinget paa ſærlige Love, medens man haabede, at, naar de kom ind paa Finants-

loven, vilde man have bedre Hold paa dette Thing. Dette er Meningen og Tanken deri, og det er alſaa en Opfordring til Landſtinget om at begynde Krigen. Nogen klarere og tydeligere Tilfjendegivelse af Konfliktens Begyndelſe, af, at det, man vil, er Strid, og at det, man vil, er at tvinge Folkethinget ved alle mulige konſtitutionelle Midler, kan ikke tænkes fra nogen Regjerings Side. Jeg forſtaar derfor ikke, hvorledes den høitærede Conſeilspræſident kan paafaa, at det ikke er Regjeringen, ſom har begyndt Striden og forſøgt at forføre Landſtinget paa alle mulige Maader, hvad ogſaa eſterhaanden er lykkedes. — Nu gaar jeg over til de tre Punkter, med Henſyn til hvilke den ærede Conſeilspræſident ſøgte at forſvare, at han havde indſat dem paa den Maade, ſom ſtet er. Jeg antager, at den ærede Miniſter ſelv vil indrømme, eſter hvad jeg har oplæſt idag, at Forſøg fra Regjeringens Side paa at vælte Stylden fra ſig ere fuldſtændig ſpilte. Den ærede Miniſter har da med Henſyn til de tre Punkter forſøgt at hævde, at det i hvert Fald dog ikke dreiede ſig om ſaadanne rene Bevillingsſpørgsmaal, og at ialſald hvad jeg havde ſagt om de tre Punkter ikke var ſaa ganſte korrekt i alle Henſeender. Den ærede Miniſter talte først om Lønningſtillæget og ſagde da, at min Betegnelse af Landſtingets Stilling i 1873 var falſk. Jeg har ſagt, at Landſtinget og Regjeringen i 1873 fandt et Tillæg til Lønninger paa indtil 2500 Kr. antageligt, men jeg har ikke ſagt en Smule mere. Jeg brugte med Willie ikke ſtærkere Udtryk end „antageligt“, fordi jeg ved, at Landſtingets Ordfører dengang erklærede, at han aldeles ikke fandt Forſlaget tilførsillende eller behageligt, han ſyntes ikke derom, han dablede det og fandt det knebent, men han fandt det dog „antageligt“, og han anbefalede udtrykkelig Forſlaget til Thingets Velvilie. Og ikke blot Landſtingets Ordfører, men ſelve Landſtinget fandt det antageligt; det tror jeg ikke, der kan gives bedre Bevis for, end at det vedtog det. Dette maa den ærede Miniſter alſaa lade ſtaa. Jeg tror ogſaa at kunne paafaa, at Miniſterens Forſøg paa at vælte Stylden fra ſig for i 1879 at have bevæget Rigsdagen til at gaa ind paa et afsluttende Dyrtidſtillæg, er miſlykkedes. Det er rigtig nok, at fra Førſt af kom Forſlaget fra dette Things Side om at nedſætte Dyrtidſtillæget, fordi vi fandt, at Dyrtiden var ophørt; men ligesaa utvifſomt er det, at den ærede Miniſter gik ind paa et ſaaledes opſtillet, afsluttende Forſlag, ſom jeg forreſten ikke var med til, men ſom ikke deſtom mindre vandt Tilſlutning ikke blot i dette Thing, men ogſaa i det andet Thing og blev vedtaget af begge Rigsdagens Afdelinger ſom „afsluttende Tillæg“ eſter den ærede Conſeilspræſidentens Anbefaling. Det er, ſom ſagt, ganſte viſt, at Initiativet ikke blev taget af den ærede Miniſter; men baade dette Thing og det andet Thing ere gaaede